

de visum. Når visumtiden er overstået, vil man kun have et tålt ophold her i landet under fuldbyrdelse af sin udmålte straf, og hvis man så efterfølgende, når man har afsonet sin straf, vil søge opholdstilladelse her, så fremgår det også af lovens bemærkninger, at det så vil følge gældende lovgivning, og at det i visse tilfælde vil kunne afvises. Der kan også være helt specielle forhold, der gør, at man efter gældende lovgivning, efter udlændingeloven, ville kunne imødekomme en ansøgning om asyl her i landet. Men det forudsætter, at alle de betingelser, som er i den udlændingelovgivning, er opfyldt. Det at have afsonet her i landet giver ikke en speciel adgang til, at udlændingelovens almindelige regler sættes ud af kraft.

Med hensyn til kone og børn til en, der afsoner her i landet, jamen dér er igen den internationale konvention gældende, menneskerettighedskonventionens bestemmelser er gældende, og kan familieliv og kontakt opretholdes fra hjemlandet, er der muligheder for det, så er der ikke nogen grund til at give opholdstilladelse her i landet. Kan det ikke det, jamen så kan det blive aktuelt at give opholdstilladelse.

Jeg synes, det er rigtigt at beskrive det. Der er ingen grund til her på nogen måde at tilbageholde de oplysninger i den lovgivningsproces, der knytter sig til det her forslag. Det følger altså af de almindelige bestemmelser, både af menneskerettighedskonventionen og af udlændingelovgivningen, og der er ikke nogen forandring her, men vi synes, det er rigtigt at oplyse det over for Folketinget.

Hr. Skaarup stillede mig spørgsmålet om den hjemmel, der i lovens § 2 også skabes til at kunne indgå en lignende aftale med tribunalet for Rwanda. Hr. Skaarup spurgte, om det er aktuelt. Det fremgår af det svar, hr. Skaarup så også selv gav, at det jo ikke er aktuelt. Et sådant ønske er ikke udtrykt af tribunalet for Rwanda.

Jeg kan så oplyse, at tribunalet for Rwanda har besluttet, at fuldbyrdelse af de domme, der afsiges af tribunalet for Rwanda, skal finde sted på det afrikanske kontinent. Der er etableret afsoningsfaciliteter, sådan at fuldbyrdelse kan finde sted. Jeg tror, det er i Tanzania. Men de besvarelser af mere faktuel oplysning kan vi også give under den videre udvalgsbehandling.

Men med den positive modtagelse, Folketinget har givet her i dag, ser jeg frem til et godt og konstruktivt samarbejde om at få lovforslaget endeligt vedtaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 246: Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsaftaler. (Beskyttelse af forsikringstager i visse tilfælde, hvor det senere viser sig, at forsikringstageren var syg, da en forsikring mod sygdom blev tegnet).

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 29/3 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Else Marie Mortensen (S):

Det her lovforslags aktuelle baggrund er en enstemmig vedtagelse den 18. december 1998 af beslutningsforslag nr. B 12, hvorefter justitsministeren skal fremsætte forslag til den ændring, der findes i det her lovforslag, i indeværende folketingsår.

Baggrunden for det dengang fremsatte beslutningsforslag var en dom, der gjorde det klart, at folk var ringere dækket ind efter forsikringsaftaleloven, end de fleste af os var klar over. I den konkrete sag frifandt retten et forsikringsselskab for krav om dækning i henhold til en sygeforsikring, uanset at den forsikrede var i god tro og havde en lægeerklæring, der i øvrigt understøttede hendes egen helbredsopfattelse.

Det udvalg, som justitsministeren nedsatte i marts 1999, og som i øvrigt var meget bredt sammensat, har overvejet fem forskellige løsningsmodeller for problemet. På trods af, at organisationen Forsikring og Pension har udstedt en henstilling til sine selskaber om, at de bør anvende skadevirkningsprincippet ved vurder-

ringen af, om en sygdom er indtrådt i forsikringstiden, har udvalget anbefalet en egentlig lovændring.

Der er overvejet fem modeller til ændring af gældende ret, og udvalget anbefaler de ændringer, som er omfattet af det her lovforslag, nemlig at selskaber ikke friholdes for ansvar, hvis læger eller andre sagkyndige har afgivet ufuldstændige eller forkerte oplysninger, og at forsikringen dækker, hvis følger af sygdom først indtræder eller diagnosticeres i forsikringstiden og en læge eller anden sagkyndig har afgivet helbredsoplysninger i forbindelse med tegningen af forsikringen.

Med forslaget er opgaven løst på en udmærket måde, og det er vi tilfredse med i Socialdemokratiet. Det er ikke kommet af ingenting, at de fleste mennesker har eller i hvert fald kender nogle, der har dårlige erfaringer med nogle forsikringsselskaber. Det er næsten en talemåde, at man skal huske at læse det, der står med småt. Og selv om man så husker at læse det, der står med småt, husker at læse det hele, er det de allerfærreste civile borgere, der forstår og er i stand til at vurdere alle konsekvenser og retsvirkninger af forsikringsaftaler.

I det spil betragter vi nu forsikringstageren som den svage part, der har behov for særlig støtte, og det opnår vi med det her lovforslag.

Som det fremgår, støtter vi lovforslag nr. L 246, og vi ser frem til en positiv behandling i Retsudvalget.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Det er en meget ulykkelig sag, som i dag er årsag til, at vi førstebehandler lov om ændring af lov om forsikringsaftaler. Den nuværende forsikringslov er omkring 70 år gammel og trænger – uanset at en kvinde i 1998 er direkte årsag til lovforslaget – til at blive støvet af. Et udvalg, som Justitsministeriet nedsatte i marts 1999, har revideret forsikringsaftaleloven og er enstemmigt fremkommet med en redegørelse om en ny regel i loven.

Den nye regel går ud på at give forsikringstagerne en bedre beskyttelse i de tilfælde, hvor det efter tegning af en sygeforsikring viser sig, at forsikringstageren allerede var syg, da forsikringen blev tegnet. I de tilfælde, hvor en forsikringstager i god tro og med alverdens speciallæger bliver frikendt for sygdom, kan det ikke være rigtigt, at man, når uheldet er ude, kan blive udsat for, at et forsikringsselskab kan undslå sig for at udbetale den forsikringssum,

som man har forsikret sig for, med den begrundelse, at den lidelse, man havde for mange år siden, nok var årsag til lidelsen, man har i dag.

Hvis man på et tidspunkt i god tro har tegnet en ulykkesforsikring og endda har lægers ord for, at man ikke fejler noget, må forsikringsselskabet gå ind og betale, når det senere står klart, at man har fået en alvorlig sygdom. Ellers er der ingen grund til overhovedet at tegne forsikringer.

Som lovforslaget er udformet – netop med afgørende vægt på, at sygdommen skal have vist sig eller være blevet diagnosticeret i forsikringstiden, og at der i forbindelse med forsikringsaftalens indgåelse skal være afgivet helbredsoplysninger af en læge eller en anden sagkyndig, og at de afgivne oplysninger skal være givet med henblik på forsikringsselskabets vurdering af, om forsikringstageren led af den pågældende sygdom – vil Venstre gå positivt ind i udvalgsarbejdet.

Helge Adam Møller (KF):

Det er et godt lovforslag, og Det Konservative Folkeparti kan støtte det, og vi håber, det bliver vedtaget hurtigst muligt, for det træder jo i kraft dagen efter vedtagelsen. Så jo før vi gør arbejdet færdigt, jo før hjælper vi de få mennesker, der får gavn af det her lovforslag.

Det hele startede jo med, at en kvinde for et par år siden tegnede en sygeforsikring, som også omfattede sklerose. Så et par år efter bliver hun syg af dissemineret sklerose. Hun tror, at hun kan få sin forsikring fra forsikringsselskabet, men det viser sig, at det kan hun ikke, for hun led faktisk af sygdommen, før hun tegnede forsikringen, men det anede hun ikke selv, og den speciallæge, der undersøgte hende dengang, kunne heller ikke konstatere det.

Men Højesteret fandt i overensstemmelse med gældende lov og jura, at der ikke var nogen mulighed for at give hende en erstatning. Det var selvfølgelig tragisk. Det er den situation, der nu ændres på ved at ændre loven. Det kommer til at hjælpe nogle få mennesker, men nogle mennesker, som er ramt utrolig hårdt. Derfor støtter vi det og håber på en hurtig behandling.

Anne Baastrup (SF):

De foregående ordførere har jo detaljeret beskrevet, hvad det var, der førte frem til det beslutningsforslag, som vi var et par stykker der

tog initiativ til uden om regeringen her for et års tid eller så siden.

Det, der var vigtigt for SF i den forbindelse, var en erkendelse, en ydmyghed over, hvor utrolig vanskelig forsikringsaftaleloven er. Derfor var det også vigtigt for os at give udvalget tid til – selv om det kan være, at udvalgsmedlemmerne måske ikke synes, de har tid nok – i hvert fald at få løst opgaven i to tempi.

Den første del af opgaven er nu løst, og efter min bedste overbevisning ser det så godt ud, som det nu kan. For vi skal jo også hele tiden være opmærksomme på, at der jo under udvalgets fremtidige drøftelser, når det nu skal se forsikringsaftaleloven i den helt store helhed, kan komme nye ideer, ny vinkler, nye problemer, som man bliver nødt til at finde nye løsninger på, og hvor den nye løsning måske også kan komme til at betyde en ændring af den lovgivning, som vi nu laver, nemlig ændring af § 120 a.

De Samvirkende Invalideorganisationer har i deres høringsvar gjort særlig opmærksom på, at de ønsker, at udvalget fortsat skal kunne arbejde med den problemstilling, som vi nu har til behandling her i salen, og jeg vil derfor spørge justitsministeren, om han ikke er enig i, at på trods af, at vi nu vedtager det her lovforslag i denne her samling – og som jeg kan forstå på de foregående ordførere, så vil det ikke give de store problemer – så vil vi ikke derved forhindre udvalget i at arbejde videre med en eventuel ændring af § 120 a med henblik på at få sikkerhed for, at forsikringstagerne får de optimale muligheder for at forsikre sig på en sådan måde, at de kan overskue, hvad forsikringen fremover kommer til at dække.

Det, der er vigtigt for os, er, at forsikringsaftaleloven er en ekstremt gammel lov. Den har en lang praksis bag sig, den er svær at lave om, og den har utrolig stor betydning for de mennesker, når vi laver den om. Så derfor skal vi give udvalget så gode rammer som muligt for at komme til det rigtige resultat, når det endelig afgiver sin betænkning om, jeg tror nok, det er et par år, så derfor regner jeg med, at justitsministeren besvarer mit spørgsmål bekræftende.

Peter Skaarup (DF):

Som flere andre ordførere ganske rigtigt har været inde på, så er baggrunden for det her lovforslag jo et beslutningsforslag, som blev vedtaget i Folketinget, og initiativtagerne var vi selv i Dansk Folkeparti med iblandt. Jeg vil dog

sige, at det i høj grad også var SF, der var hurtigt ude og fik klaret de her ting og lagt nogle ting frem for os andre, der gjorde, at vi kunne finde et godt grundlag for at pålægge regeringen at arbejde videre med det her, og det skal SF i øvrigt have tak for.

Jeg kan også sige, at jeg er enig i de bemærkninger, som fru Anne Baastrup kom med for lidt siden, nemlig at det er vigtigt, at regeringen også arbejder på at skabe mere gennemskuelighed omkring forsikringsaftaleloven. Hvis det er sådan, at det udvalg, der arbejder i øjeblikket, når frem til noget, der skaber den gennemskuelighed, så vil det have vores fulde støtte, og jeg synes, det vil være vigtigt, at ministeren også er enig i det.

Men ellers vedrører det her jo bl.a. den dame – og der kan være andre lignende tilfælde – hvor sygdommen først opdages på et tidspunkt, efter at aftalen er trådt i kraft. Der vil det være rimeligt, at man ikke fremover håndterer den slags situationer i retssale, men at der bliver et lovgrundlag, der simpelt hen regulerer, at de erstatninger, der skal være, så falder på plads uden større problemer.

Det sikrer det her lovforslag. Derfor har det vores fulde støtte i Dansk Folkeparti, og det gælder om at få vedtaget det meget hurtigt.

Sonja Albrink (CD):

Da flere ordførere har gennemgået lovforslaget og fortalt, hvad indholdet er, og hvordan tilbuddet var, skal jeg bare på CD's vegne tilkendegive, at vi støtter lovforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

På Det Radikale Venstres vegne vil jeg tilsige støtte til det her lovforslag, men jeg vil godt komme med en enkelt bemærkning, nemlig at det jo ikke burde have været nødvendigt overhovedet at fremsætte dette lovforslag.

Den beslutning, et forsikringssselskab tog for en del år siden om ikke at udbetale erstatning til en kvinde, som var blevet syg i forsikringsperioden, burde have været anderledes. Det har der været mange kommentarer til i løbet af den proces, der er gået forud. Hvis dette forsikringssselskab havde udvist blot et minimum af det, der vist nok hedder kulance eller overordnet vurdering af, hvor vigtig den her sag var, hvis de blot havde opført sig ordentligt og anstændigt, så havde det ikke været nødvendigt at lave den lovændring.

Men i Folketinget har vi taget den til grund liggende personsag meget alvorligt, og vi synes, at det ville have været meget pynteligt, hvis forsikringsbranchen selv havde ordnet det her. Det har de ikke formået. Derfor skrider vi nu til lovgivning, og det vil vi fra radikal side kun støtte alt det, vi kan.

Søren Søndergaard (EL):

Enhedslisten var medforslagsstiller til den folketingsbeslutning, nr. B 12, om ændring af forsikringsloven, som blev vedtaget den 18. december 1998, og som flere har været inde på, var formålet jo med vedtagelsen at få justitsministeren til at foranledige, at man ikke længere kan komme i den situation, at man ikke er dækket af sin forsikring, fordi det efterfølgende viser sig, at der er problemer med lægeerklæringen.

Så vidt vi kan se, er formålet med B 12 blevet opfyldt med det her lovforslag, og derfor kan vi som udgangspunkt kun erklære os positive over for det og vil arbejde for, at det kan komme hurtigt gennem udvalget.

Tom Behnke (FRI):

I al beskedenhed var vi også medforslagsstiller til beslutningsforslaget, et forslag, som ikke burde have været nødvendigt, men som var nødvendigt. Derfor var det nødvendigt at få det vedtaget, og så kommer der et lovforslag fra ministeren, og det kan vi naturligvis fuldt ud støtte.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Ja, det kommer ikke som nogen overraskelse for mig, at Folketingets samtlige partier tilslutter sig lovforslaget her, al den stund vi kender forhistorien til det.

Det er jo ikke sådan, at regeringen var imod, at vi fik rettet op på de forhold, som højesteretsdommen skabte på baggrund af den indbringelse, som fandt sted efter et konkret forsikringsselskabs afvisning af at ville udbetale forsikringssummen i en konkret sag med en skleroseramt kvinde.

Det var med baggrund i, at der jo i februar 1999 blev udsendt en tilkendegivelse fra Forsikring & Pension til forsikringsselskaberne, som skulle forhindre en lignende sag i at gentage sig. Så var der et flertal i Folketinget, der ikke ønskede, at forsikringsbranchen skulle klare det selv, det skulle der ske ændringer i lovgivningen om, og det er så det, vi gør nu. Vi går

altså ind og ændrer lovgivningen, og det er der et stort flertal i Folketinget, der så er enig i.

Så alt er godt, og jeg skal svare konkret på det ene enkelte spørgsmål, der blev stillet mig under behandlingen her, nemlig fra fru Anne Baastrup: Det er ikke sådan, at vi med vedtagelse af loven her så stækker det arbejde, som fortsat finder sted i Justitsministeriets udvalg omkring forsikringsaftaleloven. Der ligger ikke her nogle bindinger i udvalgets samlede konklusion i forhold til en revision af den samlede forsikringsaftalelov, så jeg kan svare fuldt bekræftende på det spørgsmål, sådan som fru Anne Baastrup ønskede.

Men med de tilkendegivelser, der er kommet her ved førstebehandlingen, ser jeg frem til en konstruktiv og hurtig udvalgsbehandling af lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 247: Forslag til lov om ændring af lov om spillekasinoer.

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 30/3 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Vi har i Socialdemokratiet fra starten af medvirket til etablering af spillekasinoer her i Danmark. Vi har også samtidig været meget bevidste om, at det at sige ja til at have spillekasinoer også var det samme, som at vi også sagde ja til accepten af hasardspil, og at det betød, at vi skulle være meget opmærksomme på, at vi hele